

og meget vel forstaa, at man, for saa vidt det lader sig gøre at redigere et hensigtsmæssigt Lovforslag i saa Henseende, ønsker at faa truffet en Bestemmelse paa dette Punkt. Men jeg tror rigtignok, at § 1 paa nogle Punkter maa undergaa Forandring. Jeg skal først gøre den Bemærkning af formel Art, at Lovforslaget § 1 efter sin Ordlyd gaar ud paa, at paalægge Fogeden en ny Pligt. Man faar Indtrykket af, at der egentlig ikke i øvrigt foreslaas nogen væsentlig reel Forandring i den bestaaende Lovgivning, medens Hovedsagen dog er, at træffe den meget vigtige reelle Bestemmelse, at en personlig Kreditor i visse Tilfælde kan forlange Dækning af den faste Ejendom forud for Panthaverne, noget som — affet fra særlige Tilfælde, jeg ikke behøver at komme ind paa — ikke finder Sted nu. Det er imidlertid mere en formel Indvending, og jeg vil altsaa sige, at enten nu Lovforslaget kommer til at faa det eller det Indhold, er det naturlige, at der kommer til, at staa, at Thyendet hos Ejere af Landejendomme skal være berettiget til i fornødent Fald at faa Dækning af den faste Ejendom forud for Panthaverne, naar det og det sker. Først derefter bør ansøres den procesuelle Bestemmelse om, hvad Pligt Fogeden har.

I øvrigt skal jeg bemærke, at hvis man vil træffe en Lovbestemmelse med det reelle Indhold, som her er foreslaaet, forekommer det mig, at man konsekvent maa komme noget videre, end her er sket. Lovforslaget taler kun om de Tilfælde, hvor der gøres Udlæg, Eksekution i en Landejendom. Men naar Thyendet i det Tilfælde skal have Krav paa sin Løn for en vis Tid, i fornødent Fald til Skade for den, der har Pant i den faste Ejendom, maatte man vel ogsaa opstille det samme i Tilfælde af Konkurs og i Tilfælde af, at der foreligger et insolvent Dødsbo. De samme Grunde maatte tale for, at Thyendet ogsaa der skulde have denne særlig privilegerede Stilling i Forhold til Panthaverne i fast Ejendom. Det vilde endog være lettere i disse to Tilfælde at ordne Forholdet og træffe en saadan Bestemmelse, idet der nemlig, naar der foreligger Konkurs eller Dødsbo, finder en fuldstændig Opførelse Sted. Naar Bøet er insolvent, have vi Bestemmelsen i Konkursordenen. Stiftesforvalteren skal sørge for, at

Thyendet, for saa vidt der er Løssøre, der ikke er at betragte som Bestanddel af den faste Ejendom, for sin Løn, hvad enten Løssøret er pantsat eller ikke, faar forlods Dækning i Løssørets Salgssum, og det vil altsaa først være i det Tilfælde, at Dækning ikke kunde faas af Løssøret, at det vil være nødvendigt at give den Udlægsgæret, at Thyendet kan forlange Dækning ogsaa af den faste Ejendom med, hvad der i Henhold til Forordningen af 1771 og Konkursloven skal betragtes som Bestanddele af denne til Skade for Panthaverne. Noget vanskeligerer stiller det sig med Hensyn til Udlæg. Der er nemlig ikke noget til Hinder for, at Ejeren i Virkeligheden har Løssøre ved Siden af, hvori Thyendet kunde faa Dækning, det vides blot ikke og kan maaske ikke en Gang faas at vide. Han kan have det paa det Tidspunkt, da Udlæget sker, og ikke have det til en senere Tid. Der er heller ikke noget til Hinder for, at han, skønt han ikke kan afværges Eksekutionen, meget godt kan have et Par Tusinde Kr. indstaaende i en Sparekasse. I saadanne Tilfælde vilde det ganske vist være en ny Regel, der vilde være noget ubillig mod Panthaveren i fast Ejendom, da han i saa Tilfælde vilde blive daarligere stillet end i Tilfælde af Konkurs. Lovforslaget siger med Hensyn hertil, at Fogeden skal paa se, at Thyendet først fyldestgøres for dets tilgodehavende Løn. Ordene synes nærmest at tyde hen paa, at Fogeden skulde drage Omsorg for Fyldestgørelsen, men efter en Udtalelse af den ærede Ordfører synes dette ikke at være Meningen, og det vilde jo heller ikke være fornødent. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det paa det Tidspunkt ikke bestemt lader sig opgøre, hvad Thyendet har til gode, naar vi se hen til Fremtiden. Den Omstændighed, at der sker Udlæg, viser endnu ikke noget om, hvornaar Ejendommen gaar ud af Ejeren's Drift, medmindre den skulde blive taget til brugeligt Pant. Ellers er Forholdet jo sædvanligvis det, at Driften gaar sin Gang efter Udlæget, og at der kan gaa lang Tid hen, inden Tvangsauktionerne finde Sted. Forholdet kan ogsaa være det, at det hele driver over, saa at det ikke bliver til noget, og Thyendet vil jo ikke i saa Fald kunne have Krav paa at faa nogen Dækning. Jeg antager, at det da maatte være tilstrækkeligt, at Fogeden ved Sværkættelsen af Ud-